

Конгрес
Українських
Націоналістів

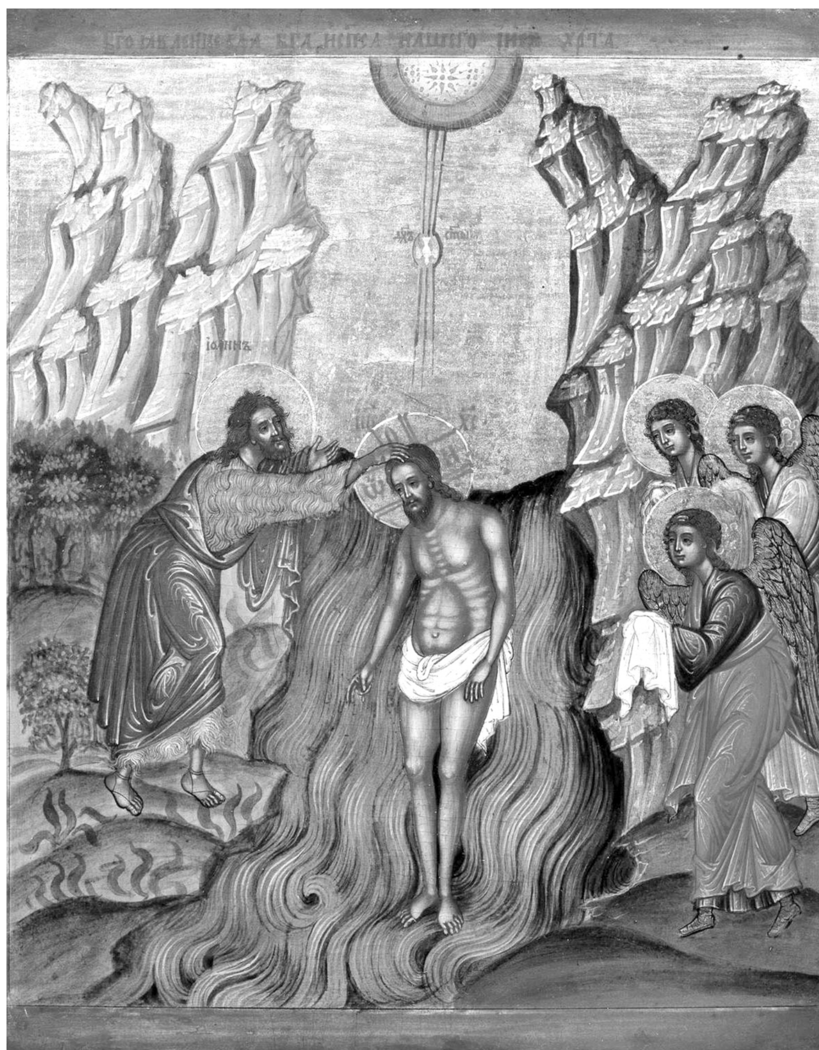
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 15 січня 2015 року № 3 (582)

БОГОЯВЛЕННЯ

«Цей прообраз, що і нині вас спасає, – хрещення. Це не позбуття тілесної нечистоти, а прохання до Бога доброго сумління через воскресіння Ісуса Христа»

19 січня за Григоріанським календарем (6 січня – за Юліанським) Православна Церква в Україні відзначає свято Богоявлення Господнього, яке в народі називають Водохрещенням. Про особливе значення цього свята розповідає прес-секретар Київської Патріархії, ігумен Євстратій (Зоря).

Це велике християнське свято, одне з найважливіших в Православ'ї, має в собі три головних аспекти, які пов'язані: з Хрещенням Господа нашого Ісуса Христа водою, якою це хрещення відбувалося, і явленням Бога відразу в трьох іпостасях – Отця, Сина і Духа Святого.

Хоча це свято співвідноситься з певними реальними подіями давнини, проте, крім історичного, найголовнішим для нас у цей день має бути усвідомлення його морально-духовного значення. Це також добра нагода ще раз проаналізувати своє духовне життя, задати собі запитання: чи свідомо ми прийняли таїнство хрещення? Чи виконуємо ті обітниці, які дали Господу? Чи християни ми тільки за буквою, чи – дійсно діти Нового Завіту?

– Свято Водохреща, як його називають в народі, або свято Богоявлення, чи Хрещення Господнього, – розповідає о. Євстратій, – має дуже велике значення для кожного християнина. Це свято називається Богоявленням, тому що в цей день вперше Бог явився людям відразу у трьох особах: вся Пресвята Трійця явила Себе людям – Син Божий прийшов на річку Йордан, щоб хреститися від Іоанна, Отець засвідчив Його синівство Своїм голосом, сказавши «це Син Мій улюблений, Його слухайте», а Дух Божий у вигляді голуба зійшов на Нього. Від цього дня починається відкрите служіння Ісуса Христа і Його проповідь. Бо до цього часу Він не проповідував і очікував того моменту, коли має це зробити за волею Свого Небесного Отця.

Закінчення на 8-й стор.

19 СІЧНЯ – 103-я РІЧНИЦЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

НАЦІОНАЛІСТ, ІДЕОЛОГ, ВИДАТНИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Ярослав Стецько належить до тієї когорти подвижників української нації, яким судилося безсмертя. Бо навіть ті українці, які усе ще отруєні совєтською, а тепер рашистською брехнею, дедалі частіше повертаються до тієї великої справи, якій служили найкращі сини та дочки України, – її визволенню від окупантів, шанують безкорисливість і жертовність провідників визвольного руху.

У нинішній, дуже тривожний для України час, лідери націоналістичного руху переймаються болями народу, це зрозуміло. Та чи запитують вони себе, як би в нинішній ситуації діяли Степан Бандера, Ярослав Стецько, Роман Шухевич? Відповідь лежить на поверхні. УПА не могли здолати силою вишколені підрозділи енкаведистів протягом більше десяти років. Але ж це була Армія без держави. Тепер маємо державу, армія якої не може, за словами її Головнокомандувача, здолати деморалізованого окупанта! Ми знаємо, що це неправда. Та нема «команди» вперед. Чи українська армія так і приречена перемагати… без держави – або коли її це нема, або якщо є, то не втручається у воєнні справи? Бо причина поразки – у відсутності великих ідей, вважав Ярослав Стецько. Українських ідей.

(Продовження теми на стор. 4–5)

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ЧИН БАНДЕРИ

Ввечері, 1 січня 2015 року члени та прихильники Конгресу Українських Націоналістів разом з представниками інших націоналістичних організацій взяли участь у смолоскипній ході на честь 106-ої річниці з дня народження Провідника української нації Степана Бандери.

За рішенням Головного Проводу від 27 грудня про участь Конгресу у вшануванні пам'яті Провідника було проведено перемовини з громадсько-політичними організаціями, такими як Правий Сектор, НРУ, ВГТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, ВГО Спілка офіцерів України, Українська Партія, Спілка Ветеранів України та іншими, які виявили бажання вшанувати разом з нами величну постать Степана Бандери.

Учасники ходи почали збиратися біля пам'ятника Тарасові Шевченку близько 17-ї години вечора. О 18.00, разом з ВО «Свобода», яка теж прийняла рішення пройти єдиним маршем в цей день, колона рушила і пройшла від парку Шевченка до Майдану Незалежності. Активісти тримали плакати з націоналістичними гаслами, цитатами Бандери, державні та партійні стяги, а також портрети Провідника ОУН. Лунали гасла з вимогою відновити Указ Президента про присвоєння звання Героя України Степану Бандері та державне визнання боротьби ОУН– УПА.

На Майдані відбулося Віче, що супроводжувалося виступами лідерів націоналістичних організацій.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь під час свого виступу наголосив: «Настав час, коли мільйони українців з гордістю вважають себе бандерівцями. Ще Слава Стецько, соратниця Бандери, голова ОУН і засновниця Конгресу говорила про те, що слово «бандерівець» – є найкращим визначенням діяльного і жертовного патріотизму, і це слово – БАНДЕРІВЕЦЬ – треба вимовляти як молитву».

А також зазначив: « Героїв було і є багато, але справжніх державних мужів, провідників української нації, таких яскравих особистостей, як Степан Бандера, – одиниці. Він був тією самою організуючою постаттю, якої так не вистачає нам у сьогоднішніх політичних реаліях»

На завершення виступу Степан Брацюнь зазначив, що найкращим вшануванням постаті Степана Бандери і своєрідним пам'ятником йому можуть стати тільки наш чин і наші дії, направлені на відновлення територіальної цілісності і зміцнення Української Самостійної Соборної Держави.

Завершився захід спільною молитвою за Україну та її Героїв, а також виконанням Національного Гімну України.

Цього року урочиста смолоскипна хода об'єднала понад 10 тисяч учасників.

Прес-служба КУН

ОФІЦІЙНО

З НАМИ БОГ, ПРАВДА І ВОЛЯ

**Заява
Конгресу Українських Націоналістів
з приводу політичної
та економічної ситуації в Україні**

Вже близько року Україна перебуває в стані неоголошеної війни з імперською Росією. Події останніх місяців переконливо свідчать, що антиукраїнські сили – і в середині, і ззовні країни – перейшли у відвертий наступ на основи української державності та демократії, кінцевою метою якого є повне нівелювання здобутків Революції Гідності та розшматування й подальше цілковите знищення суверенної української держави.

Сьогоднішня політична ситуація демонструє відверте нехтування інтересами національно-свідомих громадян.

Ми вимагаємо від новообраного українського уряду та Верховної Ради відповідальності перед своїми виборцями, послідовних та рішучих дій, спрямованих на захист цілісності і національних інтересів Держави та її громадян, а не на лобіювання інтересів купки певних олігархічних кланів.

Конгрес Українських Націоналістів засуджує кволість діючої влади щодо викорінення корупції, проведення люстрації, бездіяльність щодо знайдення і покарання винних у розстрілах на Майдані та трагедії у Іловайському котлі, невмотивованість дій щодо реформування ЗСУ, РНБО, МВС, ЦВК, судів та інших життєво-важливих органів влади.

УКРАЇНА – В НЕБЕЗПЕЦІ!

Ми вимагаємо:

Запровадити повномасштабні реальні санкції щодо Росії, припинити всі торгівельні відносини з окупаційним режимом РФ, натомість розвивати їх з іншими країнами світу.

Скасувати депутатську недоторканність.

Конгрес Українських Націоналістів вважає найголовнішим завданням забезпечення ЗСУ, усіх українських воєнізованих формувань, які захищають територіальну цілісність України найсучаснішими видами зброї і озброєння. Необхідно негайно створити Ставку Верховного Головнокомандувача та віддати українським військам наказ на звільнення України від російських окупантів.

Найвища цінність Української держави – людина та її життя. Судити про успіх чи провал військової операції потрібно насамперед за кількістю людських втрат, і якщо вони непомірно високі, то керманичів і цивільної, і військової влади потрібно притягати до відповідальності.

Призначати на звільнені після люстрації вакансії молодих фахівців, випускників українських вишів, відібраних за критеріями патріотизму, професіоналізму і порядності.

Зупинити «антисоціальне покращення» бюджету-2015. Припинити практику наповнення державного бюджету за рахунок збіднілих верств населення, а наповнювати його за рахунок олігархів і повернення до державної казни вкрадених за часів Януковича коштів.

Зупинити знецінення національної валюти. Для об'єктивної оцінки роботи Національного банку України після Революції Гідності зробити аналіз ефективності надання та використання коштів, які було виділено банкам для рефінансування, що з цими банками відбувається сьогодні і як саме ця фінансова підтримка допомогла банкам.

Віримо: перемога буде за нами, бо на нашому боці Бог, Правда і Воля.

Слава Україні! Героям слава!

Ухвалено Проводом Конгресу Українських Націоналістів 27.12.2014

РЕПОРТАЖ

ВАРТА КУН: ПОКЛИКАНО ДО ЧИНУ

Відбулося засідання Головного Проводу Конгресу

27 грудня 2014 року в м. Києві відбувся Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів.

Засідання було урочисто відкрито виконанням Гімну Українських Націоналістів та привітальним словом Голови Конгресу Степана Брацюня, який зазначив: «Рік, що минає, був насичений великими подіями, сповнений надіями, піднесеннями та розчаруваннями, але надзвичайно важливо, що він ознаменувався поваленням злочинного режиму Януковича. Так, агресія кривавої Москви досі не зупинена. Лише завдяки великому патріотизмові українського народу і потужному волонтерському руху агресор не зміг проникнути далі, вглиб країни. Впевнені, що перемога буде за нами, бо українці – непереможна нація»

Члени Головного Проводу вшанували хвилиною мовчання всіх полеглих військовиків, що боронили незалежність і територіальну цілісність держави на кордонах України, а також Воїнів Світла, що поклали своє життя на Майдані Революції Гідності, відстоюючи демократичні європейські цінності.

На запрошення Степана Брацюня, на засідання Головного Проводу завітала Віра Савченко, рідна сестра легендарної льотчиці та українського політичного в'язня тоталітарного кремлівського режиму Надії Савченко. Вона люб'язно погодилася передати від усіх членів Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів щирі слова підтримки для сестри Надії, а для захисників Донецького аеропорту – кіборгів – цінні книги та не менш цінні дитячі картини, малюнки з привітаннями, віршами і піснями до Різдвяних та Новорічних свят.

Під час засідання Головного Проводу підведено підсумки діяльності партії за рік, обговорено результати участі Конгресу у позачергових виборах народних депутатів України та окреслено і затверджено план діяльності, тактику та стратегію партії на наступний 2015 рік.

В результаті дискусії члени Головного Проводу ухвалили ряд рішень, серед яких рішення про початок підготовки до виборів у місцеві ради, а також знакове рішення про відновлення Варти КУН на рівні обласних організацій, з метою створення бази для формування добровольчого батальйону Конгресу Українських Націоналістів.

На засіданні Проводу також обговорено і прийнято заяву щодо політичної та економічної ситуації в Україні з переліком вимог до українського уряду та Верховної Ради. Зокрема, з вимогою запровадження повномасштабних реальних санкцій відносно Росії, припинення всіх торгівельних відносин з окупаційним режимом Кремля та інші звернення для озвучення позиції партії у питаннях державної політики та державотворення.

Також ухвалені рішення про подання на відзначення та присвоєння найвищих державних нагород таким видатним постатям українського визвольного націоналізму як Слава Стецько (посмертно), Омелян Коваль, Іванна Коваль, Володимир Васюта, Михайло Шпак та Микола Магас.

Завершилось зібрання Головного Проводу урочистим виконанням Гімну України акапельно.

Прес-служба КУН

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

Тернопільщина вшанувала Степана Бандеру

1 січня 2015 року, українські націоналісти по всій Державі та далеко за її межами вшановували 106 річницю від Дня народження Провідника ОУН Степана Бандери.

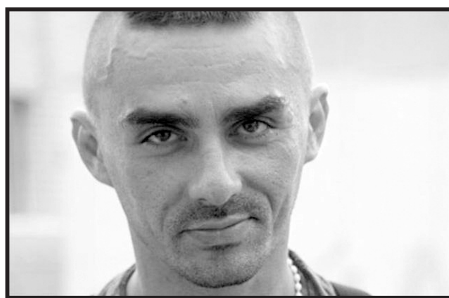
Зокрема, на Тернопільщині з ініціативи обласної та районних організацій Конгресу Українських Націоналістів пройшли урочисті заходи із вшанування пам'яті великого сина нашої Нації Степана Бандери.

В Тернополі в Народному домі «Перемога» пройшла урочиста Академія. Відкрив зібрання голова обласної організації Конгресу Володимир ТКАЧ, який надав право виголосити тематичні доповіді студентам історичного факультету Уляні Паньків (2 курс) та Богдану Барану (4 курс). На завершення першої частини присутнім було показано слайд-фільм із записом інтерв'ю з Провідником ОУН, який до заходу підготувала документальна студія «Грипс» обласної організації Конгресу. У другій частині заходу відбувся концерт національно-патріотичної пісні, де прозвучали повстанські пісні у виконанні народного аматорського хору «Заграва», хору національно-патріотичної пісні Братства ОУН-УПА з міста Збаража та гурту «Пшеничне перевесло». На завершення Академії голова ТОО Конгресу Володимир ТКАЧ подякував усім службам та відповідальним особам за сприяння в організації заходу. У районних центрах місцевими організаціями проведено тематичні віча.

Прес-служба Тернопільської ОО КУН

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

ПРОЩАЛИСЬ ІЗ «СКІФОМ»

На днях Україна попрощалась з ще одним Героєм, котрий віддав своє молоде, в розквіті сил, життя за її незалежність й суверенітет… Попрощалась урочисто, на Майдані Незалежності, з Почесною вартою й військовим оркестром… Але від того не легше на душі його бойовим товаришам з «Айдару», котрі не стримували скупих солдатських сліз, багатьом з них він врятував життя під час бойових дій… А сам загинув під час так званого «перемир'я» від артобстрілу російських бойовиків нещасливого селища Щастя. «Скіф» (Олег Сидор з села Кенкреші Мукачівського р-ну Закарпаття) був улюбленцем бойового підрозділу і його несподівана втрата стала дуже важкою для всіх хто його знав ще з Майдану, не кажучи вже про двох, рано осиротілих діток. За що віддають свої безцінні молоді життя наші герої?

«За те, щоб російські танки були зупинені на Донбасі, а не щоб довелося зупиняти їх під Києвом!» – таку відповідь дали при прощанні на Майдані зі «Скіфом» його бойові побратими, пообіцявши помститись за друга підступним ворогам.

Без відповіді залишається питання: чи понесуть покарання, в першу чергу, винуватці з Партії регіонів та КПУ, що своєю антидержавною діяльністю призвели до виникнення війни на Донбасі, де Україна втрачає свою найкращу патріотичну молодь у боротьбі проти путінської нечисті…

Вічна слава й наша пам'ять про «Скіфа» – гідного сина України з Срібної землі!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ХРОНІКИ

ПЕРЕД РІЗДВОМ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Якщо мета позначена Божим благословенням – ніякі перешкоди не завадять. Судіть самі. Були в нас такі плани. Ще десь посеред грудня, точніше перед католицьким Різдвом, домовились із Ядвигою, що разом із журналістами «Голосу України» Людмилою Коханець і Олександром Клименком зустрінемось у міжріччі у батальйоні «Кривбас». Я писала колись у пості про Ядвигу – восени вона у Пісках під час артобстрілу здійснювала охорону нашої волонтерської групи. Під час ротації воює в ПС, а взагалі служить у «Кривбасі». Батальйон її зараз тримає другу лінію фронту. Власне, резонансна перевірка ахметівських гумконвоїв – справа їхніх рук. На блокпостах батальйону великими літерами напис: «Кривбас» мзду не бере.

Взагалі, друга лінія фронту – це блокпости стокілометрової зони від місця бойових дій. У тутешніх селах віщають сепаратистські радіо і телеканали. Чому? – це питання до посадових осіб у Києві, відповідальних за інформаційну безпеку держави. Досі села на цій лінії відвідують перевдягнені у бандерівські (синонім-українські) строї, із нашими шевронами проросійські диверсійні групи – грабують і збиткуються над місцевими мешканцями. Коли «Кривбас» зайняв приміщення в одному з великих сіл, – люди тиждень не виходили з хат, перелякані, що «бандерівці» їх, як гусей, переріжуть. Коли ж у крамниці почули і побачили, що є не тільки бандерівці, але й бандерівки, і вони вільно володіють російською – ризикнули спитати… І з того моменту по сьогодні найбільше, чого бояться в селі, що бандерівці їх покинуть, передислокуються в інше місце. Бо ледве не щодня прибувають делегації з інших населених пунктів і вимагають, щоб бандерівці їх також захистили від бандитів.

Тож головне прохання від Ядвиги було – бійці дуже хочуть читати. І не якусь порнуху. Цікавлять найновіші духовні й історіософські трактування феномену України, особливо поняття «соборність», праці з історії Визвольних Змагань, ідеології українського націоналізму, хочуть по-новому перечитати класику і побільше творів сучасної української літератури. Бо і самим треба знати, і людям роз'яснювати: хто ми, звідки пішли, чого хочемо. Треба, кажуть, кашу в головах, окупованих московською пропагандою, на наш український манір переводити. Бо от їдуть люди за пенсіями з Донецьку, перетинають наші блокпости, дякують: «Ви наші захисники!». Їх хлопці питають: «Що ж ви сепаратистів терпите?» А ті у відповідь: «Так це ж асвабадітєлі!». Отакий моральний, інтелектуальний інфантилізм, небажання самому відповідати за власну долю – це не з вчора і не з сьогодні їхня проблема. Діагноз цієї хвороби – безкоріння і внутрішня порожнеча (перекотиполе). За словами «кривбасівців» – люди, яким байдуже, чи під Україною бути, чи під сепарами, мають прописку донецьку, а місце народження зазвичай – російське. Хоч, кажуть хлопці, у глибинці на Дніпропетровщині, провели експеримент і запитали в людей: як би вони прореагували на ДНР – прийшли б до них з прапорами? Одностайно відповіли: «На тих би їхніх ганчірках і повісили б їх». Бо там ще переказз зберігаються, як за козацькими звичаями було. Там споконвіку тутешні й не потерпіли би нахаб прийшлих.

Тож як ви зрозуміли, у «Кривбас» із книжками нам треба було потрапити обов'язково. Однак без коректив у планах, принаймні хто зі мною водиться, – в курсі, зазвичай не обходиться. Зателефонувала Віра Савченко, сестра Надії. З нею ще десь за місяць говорили про можливість доправити її до Пісків. Я її спрямувала на прес-службу ДУКу. Але щось там не заладилося, і Віра, коли вже в нас був сформований маршрут, висловила бажання їхати з нами, щоб з «Кривбасу» доправити її на першу лінію фронту. Справою честі було для Віри передати кіборгам в Аеропорт послання від сестри. Наша героїчна літунка, викрадена кремлівським тираном, і кіборги донецького аеропорту – живі символи останнього змагу проти реально не казкового дракона, який зі свого московського лігва шантажує ядерною вогняною пащею світ.

Тепер, після того, як внесені корективи у маршрут, розповім про перешкоди, які не забарилися.

Пам'ятаєте гоголівське: «Рідко яка птаха долетить до середини Дніпра…» Мало хто з водіїв-волонтерів не згадував цього шкільного уривку по дорозі до Щастя, починаючи десь на виїзді із Куп'янська. Проїхати по глибоких вибоїнах і тріщинах, яких там значно більше, ніж самої дороги, і щоб авто залишилось цілим – це велика удача! І до останньої поїздки, коли треба було перевезти колінвал для зламаного окопного трактора, під щастинський міст, удача не полишала Вадима Приходченка, голову нашого Крайового Братства Андрія Первозванного. І тут… щось у нутрощах його джипу застукотіло. Діагноз на СТО невтішний – лопнула пружина. І вирок – їздити не можна – ремонтувати.

Що робити? Ну подумали: перевантажимо допомогу на джип Віри, як приїдуть, і вперед. Вони з Олегом, її охоронцем (захисником Савур-могили) мали приїхати 29-го увечері і близько четвертої ранку разом виїхати в АТО. Але все нема й нема. Лише під ранок 30-го добрались. Побиті фари, пом'ятий бампер, витекле масло… Ну, пам'ятаєте погоду? Білий сніг все іде й іде чорною ніччю. Одне словом, їхній джип теж треба було реанімувати.

Взагалі, зранку 30-го по теліку показують – колапс. Машини під сніговими завалами. Дороги– не розгребеш. А народ що? Народ на кухнях олів'є ріже. Який дурень з дому ніс висуне? Тому, чесно, я би Дімі і Римі, які погодились з нами їхати, зранку відрили з-під снігу свій бус і розгребли на Немишлі (приватний сектор у Харкові) півтора кілометри з-під снігу дорогу – пам'ятник поставила. Ми, до речі, до цього моменту взагалі про існування один одного не знали. Вони підприємці, друзі Вадима Литвиненка, у якого швейний цех у дворі нашої Свято-Дмитрівської церкви. Він нещодавно пошив тисячну жилетку і куртку, в них 92-га бригада сьогодні одягнена. Так от вони, Діма і Рима, знайомі Вадима Литовченка, – ті, які погодилися на наш новорічний екстрим. Бо їхали через Красноармійськ, де спочатку пройшов дощ, а потім вдарив мороз. І ми вночі, звернувши з траси і шукаючи «Кривбас», на колесах ковзали по широкому вкритому льодом степу. І «Кривбас» нас знайшов. І ми невдовзі вже обнімались із своїми побратимами – Людмилою Коханець і Олександром Клименком. Вітались із Ядвигою, знайомились із комбатом Ігорем Андрійовичем, інтелігентом із дуже проникливим поглядом, офіцерами і добровольцями, які навіть занавіски на кухні випрали, дізнавшись, що у них в гостях буде Віра, сестра Наді.

А тепер ще трохи про книжки і подарунки. Почувши, що хлопцям, крім планшетів, рацій, шкарпеток і генераторів потрібні ще книжки, попросила, щоб Віра Савченко у Києві зайшла до моїх однопартійців – у Конгрес Українських Націоналістів. Вони спакували для «Кривбасу» декілька величеньких коробок із літературою, працями Степана Бандери, Ярослава Стецька, Дмитра Донцова, Степана Ленкавського, сучасною ідеологічною літературою з теорії і практики українського націоналізму. І Дідуха з Конгресу Віра у батальйон доправила. Тепер він у їдальні батальйону разом з бійцями Різдво відзначатиме. Також книжки сучасних українських письменників, зарубіжну літературу, Кобзар і навіть зібрання творів Панаса Мирного, фентезі і детективи зібрала не тільки чудова поетка, а ще дуже відповідальна людина з Києво-Могилянської Академії Світлана Богдан. Ще раніше отримали ми 40 кг новорічних подарунків і найновіших видань – Сергія Жадана, Оксани Забужко, майже всі історичні бестселери Василя Шкляра, Андрія Кокотюхи від дослідниці української шляхти XVI століття пані Наталі Старченко, яка згуртувала в Києві людей академічного середовища допомагати нашим захисникам. Молодіжний Націоналістичний Конгрес, крім книжок, передав ще й плакати до 200-річчя Кобзаря. У кожний пакет з подарунками вклала також альбоми свого улюбленого фотохудожника Юрка Ворошилова «Слобідська Україна». І, звісно, ж як найдорожчу реліквію прийняв комбат книги з історії Христової Церкви, збірки проповідей і послань з автографом доктора філологічних наук, професора і, головне, архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря (Ісіченка). Усі книги одразу «розмели» читати. Ядвига (воює з благословення свого пантоця криворізького костелу) одразу під подушку – книги владики Ігоря. Андрій-доброволець з Хмельниччини підійшов подякувати, що вони родиною вголос читають романи Шкляра, тільки не мали «Залишенця» і от тепер він сам прочитає і буде їм переказувати. А Сашко зі Львова, притиснувши до серця двотомник Ярослава Стецька, дякує, кажучи, що по всій Україні шукав це видання. Правда, комбат вже дав розпорядження зробити на всі книжки картотеку – започатковують бібліотеку батальйону.

З «Кривбасу» вдень 31 грудня добрались до Пісків. Як завжди в розташування ДУКу з Карлівки нас доправили бійці «Дніпра-1». Передали кіборгам з Аеропорту альпійське спорядження (його знайшла і профінансувала пані Леся Довга). І нарешті через Барса, сподіваюсь, до Командира дійшов потужний планшет – давненько переданий подарунок Дениса з Києва. І це, звісно, не враховуючи всякої всячини і особливо яблучок з улюбленого краю мандрівного філософа Григорія Савича Сковороди – із саду його Божественних Пісень – Паніванівки-Сковородинівки.

Друзі! До чого я все це розповідаю? Знаєте, гадаю, наші люди, не тільки бійці, всі ми, навіть іноді не усвідомлюючи цього, спраглі за своїм. За своїм стилем і мовою в літературі, у музиці, в мистецтві, кіно, в культурі і науці спілкування, у житті. У цій війні ми відстоюємо право бути самими собою, жити за власною правдою. Але це все, ну повірте, це все неможливо вибороти, здобути, свою Державу відстояти, без Божої допомоги, без Христової Церкви. Врешті-решт, без Чуда, яке дарує нам сьогодні Новонароджене Дитятко. Тож –

ХРИСТОС СЯ РОЖДАЄ!
СЛАВІМО ЙОГО!

На фото: На базі «Кривбасу». Розповідаю хлопцям про привезені книжки. Роздаємо подарунки.

НЕЗАБУТНІ

ЗАГИНУЛИ ОДРАЗУ

Були сьогодні після Св.Літургії із Вадимом Приходченком у шпиталі. Індієць та Елвіс разом в одній палаті. Сказали, що Мореман і Пушок сиділи в «Богдані» поряд на першому сидінні. Одразу загинули. Майдан пройшли, Грушевського, Інститутську… Пушок вчився на режисера в Карпенка-Карого. Мореман мені при знайомстві сказав, що з Криму. Насправді служив у Ялті. Сам з-під Рівного. Романтик. Ніжна душа. Книжки про піратів любив. Мабуть, його знаменита «Пекельна діжка» на Майдані постала з «Острова скарбів». Пам'ятаєте пісеньку з рядком «Йо-хо-хо, і пляшка рому!»?

Для нас із Вадимом волонтерські поїздки на фронт почались з Білбасівки, саме з цього взводу, який 5 січня ввечері потрапив у ДТП. Там спочатку, з травня 2014 року лікарем був Андрій Черемський. Він потелефонував рідним у Харків, що їх висадили на блокпосту під Славянськом без води, їжі, спорядження. І ми одразу до них поїхали. Потім завдяки тому, що до Наталки Дрозд і Поліни Снігур з Києва, які з хлопцями з «Пекельної діжки» дружили, приєднались у поїзді журналісти Мустафа Наєм і Богдан Кутепов, вони разом з нами до цього взводу їздили і зробили згодом серію фільмів «Восток». Вони є в Ютубі. Там ще один з фільмів «Пастор» називається. Пастор теж загинув.

І ще забула. Колись історію писала про Муріка. Так це він, Мореман, кошенятком опікувався.

Фотки з того часу знайшла. Думала колись по війні Мореману, Стасу показати…

Хочу ще сказати, що дізналась про загибель хлопців, коли писала пост про нашу новорічну поїздку до батальйону «Кривбас» і в Піски. Писала з внутрішнім молінням до всіх хлопців, які воюють, щоб були з Богом, у молитві повсякчас. Ісус Христос, коли Його просиш, завжди помагає. Ми б на Майдані проти їхньої чорної сили не встояли, якби не постійна молитва і на сцені, і в капличках-наметах.

Тепер же прошу в Дитятка Новонародженого Ісуса Христа, щоби ангели підняли на крилах у Небесні оселі душі любих наших дванадцятьох і одного бійців 2-го батальйону ім.С.Кульчицького і вони там втішились.

P.S. Вибачайте за сумбурний виклад. Це просто наші перші підопічні були…

Ольга РІЗНИЧЕНКО,
Харків
Фото автора

погляд

УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ У ТВОРЧОСТІ Я. СТЕЦЬКА

Сучасні дослідники української ідеї не звертають належної уваги на соціально-філософський та гуманістичний зміст творчого доробку одного з творців національної ідеології Ярослава Стецька (1912–1986). Уважаємо за потрібне проаналізувати гуманістичний смисл його поглядів у контексті європейської філософської думки. У своїх соціально-політичних працях Я. Стецько намагався розробити засади гуманного устрою українського суспільства, який би відповідав духовним традиціям української нації, і назвав цей устрій націоналізмом. «Націоналізм» – не тоталітаризм, не насилля над народом. Бо саме він – це свобода для народу, свобода для людини, одиниці, як назовні, так і всередині». Уважаємо, що філософською умовою адекватного розуміння його творчості виступає ідея двох основних парадигм буття людини: особистісна й безособистісна. Остання у XX ст. мала дві основні форми: ліберальний капіталізм та тоталітарний соціалізм.

Я. Стецько зрозумів обмеженість обох форм безособистісної парадигми буття людини й піддав їх об'єктивній критиці. Він писав: «Лихом обох систем – соціялізму і ліберал-капіталізму – є те, що для широких народніх мас, для поодинокої людини [...] закритий шлях до здобуття власности, яка при одній ситуації зосереджена в руках вузького кола, а при іншій – в анонімній, контрольованій монопартією, тобто безконтрольній державній бюрократії». Я. Стецько заперечує лібералізм у господарстві як «культ безвідповідальности т. зв. «вільної гри сил», бо «господарство не є гра, а підстава для життя кожної людини...» На відміну від марксистських критиків капіталізму, він доходить висновку, що недоліки капіталізму – не лише в приватній власності, а й у тому, що людину усунено від сфери управління. «Саме це відсунення, а не приватна власність, є основною первопричиною експлуатації, отже, причиною зла, тим то участь у власності широких кіл на індивідуальній засаді усуває структурні хиби ліберал-капіталізму...»

Розуміння фундаментальних недоліків ліберального капіталізму допомогло йому дійти висновку, що саме цей устрій породив більшовицькі партії і врешті-решт створив умови для їхньої діяльності та перемоги. «За своїм змістом розгнузданий лібералізм веде до перемоги большевицьких тоталітарних партій у всьому світі. Він створює добрий грунт, щоб вони ширилися. Соціяльна несправедливість капіталістичного устрою полегшує большевизмові одурювати маси народів міражем комунізму». Український мислитель також усвідомив основний недолік ліберального капіталізму в ідеологічній сфері: «Головна причина в ідейному заламанні частини західного громадянства, його еліти, у відсутності в неї великих ідей, стверджуючих сенс життя».

Я. Стецько критикував більшовицьку практику розбудови розподільчого соціалізму як одну із форм безособистісної парадигми буття людини, тоді як «творці» соціалізму видавали його за форму особистісного буття людини, як Царство Небесне на Землі. Тому більшовицькі ідеологи боялися Я. Стецька та його ідей більше, ніж буржуазних критиків соціалізму, і доклали чимало зусиль, щоб спотворити його погляди.

Вершина розвитку безособистісної парадигми буття людини – це правова рівність людини перед законом, але при цьому не враховується фактична соціальна й духовна нерівність. Фундатор українського націоналізму якраз працював над розв'язанням цієї проблеми. Розуміння фундаментальних економічних, соціальних, ідеологічних недоліків капіталізму та розподільчого соціалізму, з одного боку, а з іншого – знання життя, психології українців та досягнень української соціально-філософської думки – давало мислителеві повне право стверджувати: «Українській душі чужий демоліберальний капіталізм, як і його антипод, а водночас матеріялістичний спільник – комунізм». Пошуки Я. Стецьком більш гуманного устрою українського суспільства спиралися не лише на критику реальних форм безособистісного буття людини, але й на інтелектуальні досягнення українських мислителів, зокрема Г. Сковороди та М. Костомарова.

У творчості Я. Стецька виділяємо такі ознаки особистісної парадигми буття людини.

По-перше, Я. Стецько зрозумів провідну тенденцію розвитку будь-якого суспільства, а саме: розбудова держави й суспільства може відбуватися лише шляхом підвищення ролі особистості в суспільному житті. «Розбудова суспільного життя йтиме по шляху уможливлення кожній одиниці, щоб вона дала максимум своїх сил і здібностей для національного росту. Індивідуальність матиме можливість широкого й повного розвитку», коли «її інтерес буде гармонізуватися з загальним добром і творитиме з ним єдність». Реалізувати цю тенденцію можна лише за однієї умови – поставити в центрі розбудови держави й суспільства особистість. Так, ще в 50-ті роки XX ст. він зазначав, що «ми наголошуємо національно-суспільний «персоналізм», себто наповнену національним змістом людину». Отже, у центрі суспільного буття треба поставити екзистенційні потреби самореалізації людини, а точніше, розвиток її сутнісних сил має стати метою діяльності суспільства й держави. (До речі, велич християнства якраз і полягає в тому, що на місце етнічних та релігійних суперечностей була поставлена особистість – проблема морального та інтелектуально-психологічного вдосконалення людини).

По-друге, Я. Стецько зрозумів, що в реальній історії розв'язання будь-якої проблеми залежить від того, хто буде суб'єктом діяльності. Проблема суб'єкта діяльності є наріжним каменем і в житті, і в суспільних науках. У розумінні мислителя національно свідома людина – це індивід, спонукуваний інтересом цілого – нації, тобто, говорячи понятійним апаратом концепції чотирьох рівнів розвитку, – це особистості, які складають основу суспільства. Я. Стецько постійно наголошував: «Нація занепадає здебільше через здегенерування її еліти, що кожночасно мусить бути втіленням і найкращим виразником її волі...» Ці думки було висловлено в 1933 р., лише через чотири роки після написання Х. Ортегою-і-Гассетом відомої праці «Бунт мас».

Я. Стецько формулює принцип пріоритетної ролі провідників (індивідів особистісного рівня розвитку здібностей) у суспільному житті, який, на жаль, до цього часу ще не став фактом громадської свідомості. «Коли ж еліта – тобто найкращі з усіх соціяльних шарів народу – характером слабне, коли вона невихована, сама не виховується і народу свого не виховує, приходить занепад нації, залежність від інших націй, що мають здорову еліту». Дійсно, справжня еліта суспільства мусить складатися з особистостей, аристократів духу й чину, а не індивідів посереднього рівня здібностей. Отже, Я. Стецько мислив у контексті європейської інтелектуальної традиції.

Незважаючи на політичні протиріччя з В. Липинським, Я. Стецько погоджується з його висновком, що в суспільстві пріоритет мусить належати шляхетній людині, аристократам духу й чину, тобто в Україні необхідно відродити Яфетову традицію.

Я. Стецько значну увагу приділяє ролі особистості в суспільстві, але головним суб'єктом діяльності в нього є нація, а не клас, як у лібералів, соціал-демократів, державника В. Липинського та більшовиків. Таким чином, нації як колективному суб'єктові діяльності має належати суверенітет. За цей висновок про вирішальну роль нації в розбудові суспільства та держави його критикували представники всіх політичних течій в Україні: лібeрали, соціал-демократи, націоналісти-державники.

По-третє, фундаментальні думки Я. Стецька щодо необхідності принципових змін у сфері економічних відносин не залишають сумнівів у його дійсно гуманістичній позиції: «Всі повинні бути однаково рівні і вільні на ділі, а не на папері». Він доходить до розуміння, що в новому соціальному ладі не буде класів, що «українська суспільність є безклясовою суспільністю людей праці». Немає більше ані пролетарів, ані буржуазії – усі трудящі. Як наслідок, зникає класова боротьба. Нове розуміння власності відкрило мислителеві шлях до розв'язання антагоністичних протиріч ліберального капіталізму, тобто до нової парадигми життєдіяльності.

Підхід Я. Стецька дозволяє подолати протиріччя між свободою та рівністю. Розширення соціальної бази власників обмежено об'єктивними умовами, бо всі не можуть бути власниками й виробниками. Звичайно, хто має власність, той має більшу свободу до діяльності й хоче її мати ще більше. Ті, хто не має власності, мають менше свободи, а тому тягнуться до рівності. Потяг активної меншості до необмеженої свободи й пасивної більшості до рівності призводить до класової боротьби. Цю трагічну історичну тенденцію відчували мислителі різних соціально-філософських течій: націоналіст Я. Стецько, матеріаліст К. Маркс, критик націоналізму А. Дж. Тойнбі. Так, останній зробив висновок, що знищення класів є викликом історії. На жаль, британський філософ і історик не сказав, яким шляхом необхідно йти, щоб ліквідувати класи без нищівної класової боротьби. У своїх роздумах щодо існування класів Я. Стецько зробив подальший крок. Так, момент істини у його роздумах полягає в тому, що всі стають власниками: одні виступають власниками засобів виробництва, а всі інші – власниками процесу виробництва та прийняття рішень. Як наслідок всі стають трудящими. Усім надано конституційне право бути власниками, тобто робиться крок до рівності, але не обмежено права власників засобів виробництва. Конкретна людина скористається цим правом лише за умови, якщо у неї є відповідні здібності. Цей шлях не обмежує свободу власників, а, навпаки, рівень свободи як пізнаної необхідності зростає, оскільки до процесу прийняття рішень залучено більше здібних фахівців, а тому зростає можливість прийняття більш кваліфікованих, ефективних рішень. Створюючи всім однакові об'єктивні умови життєдіяльності, суспільство задовольняє вимоги рівності в соціальному плані й у той же час не обмежує свободи діяльності всіх членів суспільства. Отже, ліквідація класів у Я. Стецька не є результатом нищівної класової боротьби (як це було в марксизмі), а є закономірним результатом процесу подолання відчуження людини від власності та сфери управління.

По-четверте, підхід Я. Стецька до розуміння власності надає можливість якісно новим шляхом розв'язати проблему етичних цінностей. У безособистісній парадигмі буття людини етичні цінності усунені із реального життя спонуканнями до матеріального та соціального успіху. Статус людини часто визначає рівень її матеріального та соціального становища, тобто критерій цінності людини перебуває за межами сутності людини. Утім Я. Стецько наголошує на тому, що критерій суспільної вартості повинен знаходитися у ставленні людини до праці. «Демократизм націоналізму виявляється в тому, що перед кожним громадянином він ставить етичний постулят і його консеквенцію – постулят праці як імператив, від якого ніхто не сміє ухилитися. Націоналізм підносить працю до рівня етичної засади». З цих роздумів видно всю несумісність між націоналізмом і соціалізмом. Праця в умовах соціалізму була примусом. Соціалізм не зумів підняти працю до рівня морального імперативу. Щодо праці в умовах націоналізму Я. Стецько зазначає: «Праця є мірилом суспільної й моральної вартости людини». З цих тверджень чітко видно, що міра суспільної вартості людини залежить від її реального вкладу в матеріальну та духовну скарбницю. «І пастух, і професор університету, і рядовик, і маршал, і замітач вулиць, і їх будівничий [...] і господар власник, – всі вони в нас морально однаково вартісні, коли вони живуть тією самою ідеєю. Бо кожний з них дає із своєї творчости те, на що спроможний. Кожний з них прагне дати те, що тільки є в його силі. Тому мірило розцінки людей лежить не в роді праці, а в моральному ставленні до праці, не в тому, що хтось матеріяльно чи духово продукує, а в тому, для чого він це продукує і чому, – в ідейно-етичному ставленні до життя. І коли хтось це ідейно-етичне, національно-геройчне ставлення та здібності має [...] він увійде у ряди нашої провідної верстви, він стане, коли матиме дані на це, й провідником нашим!». Якщо у Д. Донцова інтерес особистості та інтерес нації збігаються, то Я. Стецько йде далі. У поєднанні особистісного та суспільного інтересу він вбачає смисл буття людини й основу моральної єдності різних верств населення. Він пише: «Ми видвигаємо любов до праці, працю – як сенс життя, як стихію життя, як честь, як радість життя. Тільки лінюх «мусить» працювати. Геройчна людина хоче працювати, бо без праці не може жити! Примушувати треба до праці лінивих людей, а український загал цього примусу не потребує, бо він сам хоче працювати, але теж прагне вільно розпоряджатися продуктами своєї праці». Отже, суттєвою ознакою нового суспільного ладу в Я. Стецька виступає постулат праці як моральний імператив кожного громадянина держави. Ці роздуми Я. Стецька дозволяють зробити важливий висновок: дійсну суспільну вартість людини визначає її потенціал до трудової діяльності на благо нації.

Тоталітарний соціалізм потерпів крах, але в сучасних умовах залишається панувати ліберальна модель безособистісної парадигми буття людини, яка в Україні набула надзвичайно брудного характеру й породила психічні епідемії та антропологічну катастрофу. Україна після здобуття незалежності опинилася в стані біфуркації. Коли суспільно-політична система опиняється в таких ситуаціях, то подальший її рух може піти в різних напрямах, що залежить від рівня соціально-політичної й історичної зрілості творчої меншості – еліти суспільства. На час здобуття незалежності в Україні не було достатньої кількості індивідів особистісного рівня розвитку здібностей, та через пасивну позицію народу ініціативу перехопили індивіди посереднього рівня, які обрали шлях розбудови олігархічного капіталізму. Цей напрям розвитку було обрано стихійно, без урахування менталітету, досягнень філософської, соціально-політичної думки та історичного досвіду української нації. Я. Стецько передбачив такий варіант розвитку подій в Україні. «Немає сумніву, що після повалення большевицького ладу постане протилежна тенденція до необмеженої господарської свободи з запереченням потреби плянування, навіть розумного, органічного, такого, що враховує здорові тенденції самодіяльности і самоуправління народу». Цей висновок мислителя є нічим іншим, як передбаченням розбудови олігархічного капіталізму та нічим не обмеженої економічної та політичної влади.

Специфіка сучасної ситуації в історії України та людства полягає в тому, що тип людини, з якої сьогодні складається еліта

Стаття Володимира Сабадухи «Українська ідея у творчості Я. Стецька та Ю. Вассияна» друкується із скороченнями.

суспільства, – людина посереднього рівня розвитку – вичерпала свої професійні, інтелектуально-психологічні можливості для конструктивного розв'язання проблем. (Що це дійсно так, свідчать 20 років незалежного існування Української держави). Цей тип людини підкорявся панівним тенденціям, які втратили свої історичні перспективи, а тому не можуть бути об'єктивними та необхідними. Складність проблеми полягає в тому, що українські політики, соціологи, психологи й навіть філософи не осмислюють як нагальну проблему необхідність зміни парадигми буття. Пошуки Я. Стецьком нового соціального ладу збігаються з роздумами найвидатніших філософів та істориків XX століття: А. Бергсона, Х. Ортеги-і-Гассета, А. Тойнбі. Порівняймо погляди Я. Стецька й А. Тойнбі на процес ліквідації класів. А. Тойнбі значно конкретизував основні недоліки закритого суспільства й звів їх до двох причин – існування класів і війни. Знищення класів А. Тойнбі розуміє як виклик історії, який людство має подолати. Він філософськи осмислює альтернативні підходи до соціальної гармонії: північноамериканський, радянський і західноєвропейський. Я. Стецька не влаштовує навіть західноєвропейський варіант, зокрема відсутність у Європі видатних ідей, які б утверджували сенс людського буття.

З'ясуймо погляди українського мислителя на процес знищення класів. Зазначимо, що погляди Я. Стецька на процес ліквідації класів принципово відрізняються від марксистського підходу. Якщо в марксизмі вирішальна умова ліквідації класів – це скасування приватної власності, то в Я. Стецька такою умовою є подолання відчуження людини від сфери управління – це по-перше, по-друге, піднятя праці до рівня етичного імперативу. Отже, розв'язання соціальних проблем життя людини в Я. Стецька органічно пов'язане з етичними засадами суспільного буття. Таку саму логіку спостерігаємо в А. Бергсона. Його остання праця «Два джерела моралі й релігії» – це роздуми про дихотомічність закритого й відкритого суспільства, про потребу змінити напрям розвитку суспільства із соціального на психічний, моральний. Отже, якщо А. Бергсон та А. Тойнбі актуалізували проблему необхідності трансформації закритого суспільства у відкрите, то Я. Стецько зробив крок до її розв'язання. За філософською суттю новий суспільний лад, за який виступав український мислитель, – це особистісна парадигма буття людини, де основним суб'єктом діяльності є особистість, яка не відокремлює себе від нації.

Аналіз основних ідей Я. Стецька дозволяє стверджувати, що він продовжив гуманістичні традиції не лише українських мислителів Г. Сковороди, М. Костомарова, П. Куліша, Т. Шевченка, але й видатних європейських філософів та істориків: А. Бергсона, Х. Ортеги-і-Гассета, А. Тойнбі й разом з ними заклав підвалини особистісної парадигми буття людини. Не заперечуючи приватну власність, Я. Стецько долає її суттєвий недолік – усунення людини від власності та управління через механізм подолання відчуження. Як наслідок, споконвічне протиріччя між класами розчиняється, зникає. Усі суб'єкти діяльності стають трудящими. Праця із засобу життя перетворюється на моральний імператив життєдіяльності людини.

Володимир САБАДУХА

НЕЛОЖНИМИ ВУСТАМИ

«МУЖНІСТЬ — ЦЕ КОЛИ МАЄШ ЧОГОСЬ БОЯТИСЯ, А НЕ БОЇШСЯ»

Інтерв'ю з юним бандерівцем Олегом ми взяли під час його відвідин редакції тижневика «Нації і держави».

– Олеже, розкажи про себе трішки: в якому класі вчишся, чим захоплюєшся, про що мрієш?

– Мені дев'ять років, живу в місті Кам'янка-Бузька Львівської області, навчаюся у 4-А класі ЗОШ №1. Я захоплююся читанням цікавих книжок і мрію стати винахідником – буду робити нові технології.

– Що думаєш ти і твої ровесники про війну, яку розпочала проти України Росія?

– Я хочу, щоб війна закінчилась, а мир відновився і Путіна зняли з посади президента Росії. Ровесників я не питав.

– Чи хотів би ти стати до лав захисників Батьківщини? Як ти ставишся до їхнього подвигу: адже вони в ім'я захисту незалежності України свідомо йдуть на смерть? Що таке на твою думку мужність?

– Так, хотів би стати у лави воїнів, та тільки я ще замолодий для цього. А ставлюся до подвигу захисників України поважно. Мужність – це коли чогось маєш боятися, але не боїшся.

– Чи ти намагаєшся виховати в собі якості справжнього чоловіка? Які риси мають бути йому притаманні?

– Так, я дуже стараюся для цього. А обов'язок чоловіка бути люблячим і мужнім захисником Вітчизни.

– В історії України було багато героїв. Які з них є ідеалом для тебе?

– Степан Бандера.

– Якщо ти любиш Україну, то це означає, що ти бажаєш їй щастя. Якою ти хотів би бачити нашу Україну після перемоги над російськими агресорами?

– Я хочу бачити Україну щасливою, багатою, славною і могутньою на весь світ.

– Ти віриш у перемогу над ворогом? Коли вона, по твоєму, буде? Що для перемоги має зробити кожен із нас?

Олег ЛУЦКО (РУДНИК)

– Так, я вірю у перемогу. Думаю, цей рік буде на нашому боці. А для перемоги кожен із нас має допомагати воїнам АТО і робити так, щоб бойовики не розкрадали у волонтерів гуманітарної допомоги.

– Скажи слова воїнам, які тебе захищають.

– Дякую Вам, воїни, що Ви захищаєте Україну від російського агресора! Нехай в Новому, 2015-му, році, у Вас збудеться все, чого бажаєте. І нехай війна закінчиться! Повертайтеся до дому живими!

Слава Україні!

ПОЗИЦІЯ

«МИ В РАЗИ СИЛЬНІШІ, БО МИ ВІЛЬНІ...»

Ігор РУДНИК,
сотник 34-ої сотні Самооборони Майдану Революції Гідності

Памятаю, «...ми – маємо бути зразковими, ми – самооборона Майдану, ми не діємо їхніми методами!»

Тоді ми, на жаль, не мали права (щоб не загострювати внутрішнє протистояння) витісняти ключових гравців п'ятої колони, знищувати їхній бізнес і їхні фінансові корупційні схеми, які по сьогодні діють цілеспрямовано і успішно працюють на сепарів.

І не дивно, бо вони з нами могли робити будь-що, і до Майдану, і під час, і очевидно, що на жаль, руки їм розв'язані й понині.

Адже так звані «наші» при владі чомусь аж занадто мляві, бо в більшості нафталінові по своїй суті, тому наразі, фактично, спромоглися зробити ротацію кадрів підручних собі і покірних будь-якій владі чиновників.

А тим часом контреволюція піднімає вуха, і у неї також є свої «завдання» і своя чітка «мета».

І як не прикро, але всі поплічники попередньої злочинної влади користуються послугами своїх підданих, які сьогодні залишились на посадах фактично у всіх сферах діяльності. Вони користуються своєю ж «творчістю» в законодавчому полі, яку формували суто «під себе».

Так, ми прогнали головного пахана Януковича, але чомусь залишили в спокої усіх прихвостнів зухвало-бандитської системи, які є сьогодні основною рушійною силою розхитування і напруження ситуації в середині виснаженої війною та грабунком країни.

У них – «бабло», а у нас, в більшості ситуацій, є лише ідея.

Вже багатьом очевидно, що запущена цілеспрямована система ПНХ провокацій так званого 3-го майдану. І ми на такі провокації маємо сьогодні реагувати чітко, безкомпромісно і жорстко. Важливо локально вичисляти кожен їхній крок, намагатись оперативно відрізняти правду від брехні та відвертих фейків, не дозволяти собою маніпулювати і сіяти паніку. Я, один з сотників Майдану Революції Гідності, НАГОЛОШУЮ, що 3-й майдан є проектом ФСБ ПНХ. А це однозначно приведе до хаосу, розрухи і здачі країни офіційним «миротворцям» сусідів звідусіль.

Ворог зараз грає на межі терпіння людей і, на жаль, «наша» влада цього недооцінює. Таких провокаторів потрібно вичисляти і наказувати, без шансів на публічний захист.

Закликаю вас тепер, поки йде війна, збивати апетити «третього майдану», натомість тримаймося купи, точково знищуючи провокації і провокаторів ворога. Під ними має горіти земля, НАША земля. Вони мають боятися своєї тіні!

А тим часом «нашій» владі потрібно підставляти потужне революційне плече народу, жорстко і безкомпромісно вибиваючи з системи корупційні закони і нафталінових її гравців рішучими скоординованими діями, чіткими, зрозумілими всім вимогами до влади і ВР України. Не третій майдан, а продовження і поширення боротьби української нації, локальні Майдани очищення суспільства від нафталінових «діячів» чиновників на місцях для досягнення основної мети Майдану Революції Гідності. Продовження Майдану Революції Гідності в разі замороження владою сьогоднішнього стану справ в суспільстві можливе лише по закінченні війни. Звичайно, що ми це усвідомлюємо, а влада тим часом або користається з цього і грається з вогнем на межі терпіння людей, здобуваючи з цього собі «девіденди», або за відсутності національного стрижня являється заручником «гри» світового політичного бомонду. В такому разі продовження Майдану Революції Гідності в центрі столиці України неминуче по закінченні війни. Саме тому складається враження, що комусь дуже не хочеться швидкого її розв'язання, тож цинічно випробовують нашу націю на виснаження і покору.

Ми знаємо, що зараз відбувається велика гра «сильних» світу цього, і наша земля, наша нація і наші інтереси для них є розмінною монетою.

Так, їх багато, але у нас надзвичайно міцна і славна генетика, і ми в рази сильніші, бо ми ВІЛЬНІ і здатні самоорганізовуватися.

Врешті, пам'ятаймо, що північний ворог пішов проти тієї нації, без якої не виграв би жодної війни у нашій, так званій «братній історії». І у них немає шансу, як лише повернутися до своєї власної історії Московії, яку самі знищили і забули, або піти в небуття. Русскіх немає, є русичі. Ніхто, крім нас!!! Дай Боже нам мудрості, мужності, сили і духу волі до перемоги над цією північною ордою рабів Чингісхана і мамонниками західного світу.

З нами сила Божої Правди, перемоги Добра над злом.

Слава Україні!!!

ЧИН ПАТРІОТІВ

Дідухи для фронту

Члени й прихильники Міжнародного громадського об'єднання «Соловецьке братство» взяли участь у майстер-класі з виготовлення традиційних виробів з колосків пшениці й жита з додаванням трав та квітів – дідухів, невід'ємних атрибутів традиційно-обрядової новорічно-різдвяної культури українського народу. Дійство відбувалось в знаменитому Музеї Івана Гончара за участі майстрів цього унікального осередку традиційної культури українців. Більшість оберегів-дідухів поїхали до військових частин: перший поїхав у 95-у аеромобільну бригаду, три – в батальйон «Азов», ще два – в батальйон імені Генерала Кульчицького та ще два – в батальйон «Айдар». А один з численних дідухів поїхав аж у Москву: зігрівати душу та надавати стійкості й мужності нашій легендарній жінці-воїну Надії Савченко, котра проводить протестне голодування в тюремних застінках путінської імперії.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

На світлині: майстер-клас від майстрині Марії Пошивайло.

 ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ НАС

«Скажімо собі правду, і якщо ми спроможемося на це – наша правда нас визволить».
Лонгин Цегельський

Знову наближається річниця одного з найславніших моментів історії України – Дня Злуки. Сучасна Українська Вікіпедія подає цю подію, як «Велика Злука – урочисте оголошення 22 січня 1919 р. на Софійському майдані в Києві Універсалу про об'єднання УНР і ЗУНР у соборну Україну, День соборності України».

Справді, день 22 січня 1919 року був одним із найпрекрасніших моментів нашої непростої, нерідко трагічної історії, назавжди залишившись у пам'яті українського народу як свято Соборності України.

Все ж далеко не все і далеко не повністю згадується, недостатньо знають українці про дійових осіб тих буремних літ. Зокрема, незаслужено призабутим залишається постать Лонгина Цегельського, а саме він 22 січня 1919 року зачитав у Києві славнозвісний маніфест про Злуку ЗУНР і УНР. Доктор міжнародного права, Лонгин Цегельський був видатною постаттю, надзвичайно дієвою й багатогранною, якою може пишатися українська нація. Саме його перу належить більшість офіційних відозв ЗУНРу і саме він очолював найважливіші міжнародні переговори від імені ЗУНРу.

Нинішнього, 2015 року виповнюється 140 літ від його народження і 65 літ від його дотепер загадкової смерті. Тож звернімо свої погляди до цієї неординарної особистості.

ЛОНГИН ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

(29.08.1875–13.12.1950)

Лонгин Цегельський народився 29 серпня 1875 року в містечку Камінка Струмилова (тепер Кам'янка-Бузька). Був нащадком давніх священичих родів Цегельських і Дзеровичів, відомих своїм патріотизмом і жертовністю для українського народу і Української Церкви.

Говорячи про походження Лонгина Цегельського, варто згадати його батька о.Михайла Цегельського (1848–1944), який був знаним священиком, просвітителем і громадсько-політичним діячем, після висвячення на священика був скерований на парохію в Камінку-Струмилову і протягом 70 років душпастирював там. Згодом став ще й деканом Камінецьким.

Отець Михайло Цегельський з юних літ і до смерті був активним просвітянином і громадським діячем. Ще студентом він був учасником установчих зборів Товариства «Просвіта» у 1868 р., а в 1892 р. виступив ініціатором створення філії цього Товариства у Кам'янці-Струмиловій і був довголітнім головою її. Крім «Просвіти», о.Цегельський був членом-засновником ще багатьох українських товариств та організацій. Перемігши завдяки своєму великому авторитету на виборах до Галицького сейму, о.М.Цегельський віддав мандат своєму заступникові у виборчій кампанії В.Сінгалевичу, вважаючи, що як парох він зможе зробити для Кам'янки-Струмилової більше, як сеймовий посол. (Тепер, мабуть, важко уявити собі такий вчинок?)

У 1918 р. о.Цегельський двічі їздив до Києва як Генеральний Вікарій України. Був послом до парламенту ЗУНР і головою Повітової Української Національної Ради. Після падіння ЗУНР був заарештований польською владою…

Помер отець Михайло Цегельський 5-го квітня 1944 р. і похований у Кам'янці Бузькій.

Освіченість, активність і таланти Лонгина Цегельського вражають.

Державна академічна гімназія, юридичний факультет Львівського університету, правничо-адміністративна практика при міністерстві закордонних справ у Відні та в австрійському посольстві у Стокгольмі, захист докторату у галузі міжнародного права – такі віхи його освіти.

Організаторські здібності та почуття дієвого патріотизму висували Лонгина Цегельського в середовище найактивніших студентських діячів. Він завжди намагався брати безпосередню участь у тодішніх акціях. Для прикладу, він виголосив запальне слово на студентському конгресі в Англії, де обстоював інтереси Галичини в процесі перебудови Європи. При цьому образливо висловився про російського царя, за що був вигнаний з Конгресу і з самої Англії, а в місті Пассау на німецько-австрійському кордоні його заарештували австрійці за «образу маєстату іншого монарха». Лише завдяки старанням ректора і сенату Львівського університету, а також намісника Галичини графа Бобржинського Лонгин Цегельський був звільнений з-під арешту і уникнув відповідальності.

Енергійно поширюючи національні ідеї, Лонгин Цегельський включається в процес творення студентських товариств, редагує різні студентські журнали, сам пише багато статей, пронизаних ідеєю державності і соборності України, є автором праці «Русь-Україна і Московщина», яка здобула велику популярність у Галичині та є цілком актуальною і в наш час.

Після закінчення університету та захисту докторату Лонгин Цегельський деякий час займається адвокатською діяльністю, та згодом покидає її і цілком присвячує себе журналістській і громадсько-політичній діяльності. Був активним членом національно-демократичної партії, редактором газет «Свобода» (1907–1908), «Діло» (1908), «Українське Слово» (1915–1918), працював редактором «Літературно-Наукового Вісника» Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові.

З 1909 року -– посол австрійського парламенту. У 1913 році його обрали послом до галицького сейму від Бібрецького повіту. Як член комісії закордонних справ, їздив з дипломатичними місіями по різних країнах.

Одночасно належав до проводу організації «Сокіл», був членом Надзірної Ради Убезпеченевого Товариства й Банку «Дністер», одним із директорів Земельного Банку Гіпотечного і т.п.

З 1914 року д-р Лонгин Цегельський є членом Головної Української Ради на чолі з Костем Левицьким. Згодом став членом Боєвої Управи, що в часі війни мала кермувати Українськими Січовими Стрільцями. Часто їздив з дипломатичними місіями до Києва, був добре знайомий із провідними діячами Наддніпрянської України.

Лонгин Цегельський брав активну участь у підготовці і організації листопадового перевороту 1918 року у Львові, потім під час боїв у Львові він був уповноважений вести переговори з польською стороною. Він обіймав посади державного секретаря внутрішніх справ Західно-Української Народної Республіки, а також керівника Секретаріату закордонних справ ЗУНР.

Отримавши від Петрушевича доручення очолити посольство ЗУНР у Вашингтоні, д-р Лонгин Цегельський через Чехословаччину, Німеччину і Голландію в 1920 р. прибув до Нью-Йорка. З того часу жив у США, домагаючись визнання ЗУНР Сполученими Штатами Америки та організовуючи постачання в Галичину медикаментів і боєприпасів.

У Нью Йорку Лонгин Цегельський редагував часопис «Український Вісник», а потім переїхав до Філадельфії, де працював спочатку редактором часопису «Шлях», а в 1943–1950 рр. – редактором популярного часопису «Америка». У Філадельфії він видав монографію «Митрополит Андрей Шептицький».

Помер д-р Лонгин Цегельський 13 грудня 1950 року у Філадельфії, у своєму робочому кабінеті, що було, з одного боку, досить загадковим, а з другого – символізувало його активне й невтомне життя.

Отакою була ця справді неординарна постать політика, дипломата, поліглота, публіциста і громадського діяча.

Лонгин Цегельський мало дбав про свій власний добробут, ніколи не мав власних домів, коштовностей, автомобілів, а всі сили віддавав тому, що вважав корисним для Української Держави. Порівняння його життєвих принципів і критеріїв із сучасними тенденціями наводить на роздуми. Невтішні, але корисні роздуми…

Особливо багато міркувань, і навіть деяку «революцію» у знаннях і переконаннях викликає книга спогадів Лонгина Цегельського під заголовком «Від легенд до правди», яка вперше побачила світ 1960 року у діаспорі і в 2003 році перевидало львівське видавництво «Свічадо». Передмову до львівського видання зробив академік Ярослав Дашкевич, стверджуючи, що «Лонгин Цегельський залишив після себе важливий документ доби».

Книга «Від легенд до правди» є унікальною, цікавою і вельми потрібною. Адже рідко ми маємо спогади і міркування безпосередніх учасників важливих історичних подій. А це – спогади людини, яка так окреслила своє місце в історії:

«Доля розпорядилася так, що я найбільше з усіх діячів українського державного будівництва 1917-1919 рр. був ознайомлений і з галицькими, і з наддніпрянськими людьми і подіями. Ні один з галицьких політиків не бував стільки разів на Великій Україні, спостерігаючи власними очима за розвитком подій над Дніпром, як я. Також жоден із придніпрянців не мав спромоги пізнати тогочасну Галичину настільки, як я – Велику Україну. Склалося так, що я зміг витворити собі загальноукраїнський образ наших визвольних і державних змагань».

Прочитавши цю книгу, ми не лише з'ясуємо для себе, як відбувався Листопадовий Чин, а й можемо усвідомити типові риси ментальності нашого народу.

Попри багато славного й позитивного, в українському характері є й немало огріхів, які приводять до фатальних, іноді, помилок. Варто їх усвідомити, застановитися, як позбутися некорисних рис. У цьому книга Лонгина Цегельського дуже повчальна. Вона, на відміну від багатьох мемуарних творів, нічого не прикрашає і не згущує трагічних фарб. Вона спонукає думати та аналізувати. Дуже важливою і завжди актуальною є думка, що не досить проголосити державу, треба вміти її вберегти. Ця думка проходить через усю книгу.

Щоправда, ці спогади багато в чому суперечать вже усталеним описам цих подій. Багато з того, що преса і навіть науковці подають, як дійсні факти, Лонгин Цегельський називає легендами і переконливо аргументує це. Для прикладу, він спростовує надто гіперболізований міф навколо постаті Дмитра Вітовського і наголошує на важливій ролі незаслужено забутого Петра Бубели, якого розстріляли більшовики в Одесі. Також конкретизує участь чи, точніше, неучасть Січових Стрільців у львівських подіях. При цьому подає багато «закулісних» справ періоду 1918–1919 років.

Автор був свідомим того, що не всім сподобається його бачення, але вважав своїм обов'язком зафіксувати все.

«А ті три місяці, що їх я описав. залишаться величною епопеєю в нашій історії. Бо це був час великих зривів, великих змагань та подвигів і великих промахів, – пише Лонгин Цегельський. – Хоч як боляче згадувати його, але я щасливий, що пережив ті дні – епопею нації, яка народжувалась у муках...»

Оцінка Лонгином Цегельським подій, які описував, викликало неоднозначне сприйняття і при його житті, і після смерті. Зрештою, ймовірно, це спричинилося і до загадкових, майже детективних, подій, вияснення яких не маємо дотепер…

Вже сама його смерть викликає деякі запитання-сумніви. Чому людина так раптово помирає під час праці у своєму робочому кабінеті? Чому це трапляється у момент, коли членів його сім'ї немає в місті? І чому так загадково і нахабно викрадає хтось те, над чим він працював і що мав у своєму архіві?

І ще цікавим є те, чому при посмертному виданні книгою «Від легенд до правди» його публікацій у журналі «Америка», редактором якого був Лонгин Цегельський, видавництвом був випущений розділ про місію генерала Бартлемі. І дуже добре, що у львівському виданні поміщено відомості про ці події та пригоди навколо них.

Сучасним нашим патріотично налаштованим лідерам особливо корисно було б вдуматися у слова автора:

«З таким політичним проводом ми були приречені на поразку. Наші лідери не вміли використати вдалий момент, не могли зорієнтуватися, що в наших силах, а що ні. Як діти, залишалися при своїх мріях, не здатні пожертвувати дрібним та другорядним задля важливого й основного. Не мислили реально, жили патріотичним сентиментом. Жертви нашої армії йшли намарне при такій політиці. Трагічність цього посилює та обставина, що ці політики були справжніми патріотами. Та для проводу держави самого патріотизму явно замало. Ось так і програли ми. Були на порозі обітованої землі, бачили її і не дійшли до неї. З власної вини. Не нарікаймо на лихих людей, на чужих. Скажімо собі правду, і якщо ми спроможемося на це – наша правда нас визволить».

Як актуально це для нас… Доктор Лонгин Цегельський своєю книгою мовби волає до нас: «Українці, схаменіться!»

Господи, допоможи нам зробити добрі висновки із тих подій! Допоможи, щоб наша історія таки навчила нас чогось!

Лідія КУПЧИК

На світлині: портрет Лонгина Цегельського роботи Петра Андрусіва. 1947 р.

ВІДГОМІН

НІЧ НА РІЗДВО

Спогади моряка-чорноморця

Січень. Різдво. Час так званого застою. В усій Західній Україні була розгорнута боротьба з релігійними пережитками минулого. Завдання: не допустити прославляння Бога та Ісуса Христа через традицію колядування населення. В кабінеті голови сільської ради розгорнули штаб боротьби з носіями релігійних пережитків. За важким дубовим столом голови сільради повсідалися члени штабу: голови колгоспу і сільради, директор школи, секретар парткому колгоспу та декілька сільських депутатів, яких очолив інструктор райкому партії. Стіл керівника штабу був накритий саморобною картою території сільської ради, яка скидалася на армійську «верстовку». На карті стояла дебела пляшка добрячого самогону, нарізана посільському шинка, тарілка холодцю, добра миска з пампушками та ще кілька страв із місцевих делікатесів. Карта була поділена на квадрати, в кожному з яких були вписані прізвища відповідальних за цей кут села депутата сільради і вчителя місцевої восьмирічної школи, а також вписувалися прізвища виявлених колядників – носіїв тих самих буржуазних релігійних традицій.

Я, мічман радянського Чорноморського флоту і студент-заочник Львівського лісотехнічного інституту, перебував на зимовій сесії, яка розпочалася напередодні Нового року. На Різдво ми мали здавати екзамени, лекції починалися о сьомій ранку і закінчувалися об одинадцятій годині вечора. Перерва в лекціях допускалася лише на день екзамену. А так хотілося на Різдвяні свята потрапити додому, де не бував уже давненько. Тож написав декану заяву з проханням допустити здавати іспити достроково.

Декан колись у молоді роки намагався вступити до Чорноморського вищого військово-морського училища імені Павла Нахімова в Севастополі, та на першому ж екзамені з фізпідготовки зламав ногу і був відрахований. Однак відтоді зберіг прихильність до флоту і моряків. Тож я, як символ його нездійснених мрій бороздити моря, користувався його прихильністю. Мало того, як фахівець машинно-котельних установок, Васильович, як ми поза очі звали декана, отримав у запасі військове звання «капітан 2-го рангу», чим особливо гордився. Тож мене, єдиного моряка на весь інститут, завжди зустрічав досить доброзичливо.

– Що, мічман, колядувати закортіло, перебігши очима мою заяву, весело спитав декан. А контрольні, а курсові? Невже ти на своєму «полтиннику» в Середземці вивчив «сопромат»? А ну, дай-но сюди свою заліковку, побачу скільки там в тебе «якорів» тягнеться.

Я простягнув свою залікову книжку. Там заборгованостей не було, не було і трійок.

– Так, – перебираючи сторінки, тягнув декан. – Як на Балтійський флот, то було б нічого. Та на наш, Чорноморський, могло би бути і краще. Я от, два роки тому, перебуваючи на стажуванні на крейсері «Кутузов»... до речі, які типи котлів там установлені? А турбіни? А яка там гармата?

– Не гармата, а гармати. Б-34УСМА, – з відчуттям надзвичайної переваги військового моряка над цивільним «піджаком» бадьоро розпочав я. Про крейсерські турбіни я нічого не знав, тож продовжив про парові котли свого «полтинника» і їхню перевагу над котлами ескадрених міноносців проекту 30-БІС.

– Добре, салага, – перебив Васильович, – даю тобі дозвіл на здачу. – Не здаси, мореман, іспити за першим галсом, тягнутимеш їх, як коляду, з року в рік до самого випуску і лейтенантом не станеш ніколи. Зрозумів?

Я взяв під «козирок»: – Зрозумів!

До Різдвяних свят з екзаменами і заліками я впорався. І ось старий, громихаючий на кожній рельсі і холодний, як корабельна рефрижераторна камера, поїзд Львів – Чернівці доставив мене до станції Снятин.

Різдвяна ніч. Легкий морозець лише додає наснаги. Снігу – вище коліна, дерева вбралися сніговими прикрасами, як новорічні ялинки. Щербатий серп місяця весело усміхався над недалекою грядою Карпат. Старий, ще австрійський, снятинський вокзал, окутаний снігом, виглядав, як у казці. Десь недалеко чулися колядки дітвори.

До села якихось п'ять кілометрів я форсував за 30 хвилин. Стою на горбі, що навис над селом. Внизу розкинулася долина Черемоша, бистрий тік якого чути аж сюди. Праворуч в бік колишнього панського маєтку простяглася липова алея, на липах якої австрійці в Першу світову вішали русофілів. Внизу ліворуч – церква. В селі, незважаючи на заборони, вже колядують ґазди, жінки і молодь. Гарні святкові співи на кілька голосів, мовби пливуть над селом, і саме повітря наче пронизував той святковий дух великого християнського свята.

Я пришвидшив ходу і незабаром переступив поріг рідної хати. Родина була за святковим столом і мене, звичайно, не чекали. Привітавши всіх з Різдвом Христовим і розцілувавши родину, мене посадили до святої вечері за святковий стіл.

Десь за годину колядники, сільські парубки і дівчата, зайшли колядувати і до нашої хати. За звичаєм, мати запросила всіх до хати. Побачивши мене, молодь потягла мене до гурту. Я пішов як був, у флотській шинелі і кашкеті. На тлі національних одеж більшості колядників виглядав досить колоритно. Ми колядували хата в хату. «Бог предвічний», «Нова радість стала», «Небо і земля», колядки змінювали одна одну. Інспектори, депутати обходили нас стороною, не хотіли зв'язуватися з парубками. Вчителі, так ті взагалі переходили на іншу вулицю і в більшості стерегли школярів, хоч до сільради наші прізвища доносили. Ось левадою бредуть снігом троє учнів молодших класів з вертепом. Їх доганяє вчителька математики. Удар по потилиці і хлопчина зі звіздою зариється головою в сніг, його велика фанерна звізда падає поруч.

– Марш додому! Завтра на уроці я вас всіх спитаю.

Хлопчина піднімається, обтрушує сніг, швидко поправляє свою звізду і... йде колядувати до ближчої хати.

Десь опівночі ми почали колядувати коляду, яку колядували лише в хатах, в основному родинами. Там є такі слова «Подивися, Боже, з високого неба, закували у кайдани нашу неньку Україну. Дай нам, Боже, сили кайдани порвати...». Не встигли ми закінчити коляду, як у воротах подвір'я з'явився розлютований сільський депутат, та й ще в додачу партійний. Був він невисокого росту, голова в плечах, миршавий, в селі за постійне бажання відзначитися перед владою його відверто недолюблювали. Було видно, що, незважаючи на свою партійність, депутат уже встиг прихилитися до хорошого гранчака.

– Коляда заборонена! Я забороняю вам колядувати! Марш додому, завтра всі будете в КПЗ у Снятині вулиці прибирати...

Побачивши серед дівчат своїх племінниць, почав за руку їх висмикувати з гурту і заганяти додому.

Всі змовкли, бо не хотіли на свято конфлікту. І тут кілька шкільних товаришів попросили мене:

– Мічман, ти ж теж партійний, а ну поговори з ним по-партійному. До того ж ти ж військовий, сільраді не підпорядкований.

Я вийшов наперед.

– Вуйку Йване! Ми живемо в найдемократичнішій соціалістичній державі. А ну, покажіть мені документ, що забороняє цю коляду? Кажуть люди, що її наш класик, вічний революціонер Іван Франко написав...

– А-а, це ти, Миросю! – заверещав депутат і, підскочивши, схопив мене за борти шинелі. – Ось тут твоя служба і завершилась. Будеш, до холєри, лиш коровам хвости крутити!

Мене таке ставлення депутата до чорноморця-моряка надзвичайно обурило: як це, мічмана флоту, чемпіона Потійської військово-морської бази зі штанги і гирьового спорту якийсь сільський вуйко хапає за барки! Не довго думаючи, я схопив депутата однією рукою за комір пальта, другою за штани і перекинув через паркан у сніг до окопу. Депутат підхопився і з криком: «Вам це так не минеться» побіг до сільради. Всі дружно засміялися і продовжили колядувати.

Під ранок прийшов додому. Мені здалося, що я лишень поклав голову на подушку, а вже будить мати.

– Вставай, до сільради тебе кличуть. Що ви там натворили?

– Та нічого, просто колядували...

Але встаю, вдягаюся та йду. Недалеко від хати зустрічаю сусіда Миколу, вже добре напідпитку. Він теж з нами колядував і, замість спати, йде спозарання десь із села.

– Миросю, можеш не йти до сільради, я тебе врятував! З тебе причитається! – гордо повідомив сусід, багаторічний кандидат у члени КПРС. В члени партії його не переводили, бо пиячив постійно, лишень тримали в кандидатах для кількості партійних у селі.

– Там всім, хто колядував, по 10 діб дають, є міліція з району. Я сказав, що ти партійний, а партійних не саджають. Мене, як партійного, відпустили, ще й гранчак налили, щоб голова не боліла.

У сільраду я таки зайшов. Інструктор з райкому сказав, що про мої хуліганські дії щодо побиття представника влади повідомлять у політвідділ по місцю служби. Я не дослухав і вийшов. Капітан міліції з сусіднього села порадив у коридорі хутко їхати на службу, бо тут вирішують справу ще більше. Я так і зробив. За службу я не боявся, мічмана з служби можна було в ті часи звільнити лише у випадку, коли він був гірким п'яницею. Боявся іншого, щоби не написали донос в інститут. Звідти би виключили негайно, тому через добу я був уже у львівському аеропорту.

Минуло тижні два. Я прибув на службі в Поті і заступив на бойове чергування. Раптом черговий дивізіону повідомив, що після обіду мене викликає начальник політвідділу. Замполіт дивізіону сполошився:

– Що натворив під час бойового чергування?

– Та нічого, я ж два тижні далі пристані не ходив.

Перед кабінетом начпо пропагандист шепнув мені на вухо, що на мене прийшла серйозна скарга. Будуть проблеми, добавив співчутливо.

У кабінеті з начальником політвідділу сиділи начальник оргмобвідділу штабу бригади та замполіт навчального центру, обидва члени партійної комісії, нерозлучна трійця, як ми їх називали. Мені стало легше, бо замполіт все намагався мене оженити на племінниці своєї жінки, тож не може «завалювати» перспективного зятя.

Переступивши поріг, я взявся доповідати по всіх канонах статуту.

– Скажи, мічман, – обірвав мій рапорт начпо. – Ми тебе чого вчимо?

– Що партія є «ум, честь і»...

– Який ум, яка честь?, – звів брови до кучі начпо. – А про твою совість я мовчу, її ще перевірити треба. Ми вчимо тебе, – підвищив голос, – любити і захищати радянську владу. А ти, замість того, щоб студіювати марксистсько-ленінську філософію та науковий комунізм в інституті, чим займався на сесії, а? Владу розганяв? – і подав мені скаргу з району.

З листа виходило, що я у відпустці принизив честь члена КПРС, не лише організував колядування в селі, а й співав націоналістичні колядки, напився, розігнав сільський штаб із боротьби з пережитками минулого, навів наклеп на Каменяра як революціонера і побив депутата, комуніста – передового тваринника району.

– Ну, що скажеш?, – примружився начпо. – Та в твоїй Західній Україні і так радянської влади нема ніякої, а ти взявся розганяти її паростки? Ми тебе до Львова для чого посилали, вчитися чи місцеву владу розганяти, чи, може, націоналістичні пісні співати?

– А що таке коляда? – подав голос начальник оргмобвідділу.

– А це ми сьогодні перевіримо, – сказав начпо. І до мене:

– О сьомій годині вечора, бляха муха, у столовій воєнторга. Колядувати будеш. Зрозумів?

– Саме так, – витягнувся я.

– Іди, салага, і дивись мені. Слухати будуть члени парткомісії, там і будемо вирішувати.

Я подався до друга Вахтанга, начальника воєнторгівської їдальні, якому часто виділяв матросів на різні роботи: виручай, батоно, тепер мене, бо горю, як маяк в темну ніч.

– Генецвалє, не хвилюйся, – засміявся Вахтанг. – Коляда говоріш? Вай, знаю, знаю, сам во Львовє служил, один раз в самаходє с дєвочкамі колядовал. Вах, хорошо, помню: «На варада стала, какой нє бівал... Сколько чєловєк будєт, пят гаваріш? Сделаєм на дєсят. Вай, коляда! Висшій сорт будєт, нє волнуйса, іді отдихай, придьош колядовает около сємі...

Рівно о сьомій вечора члени парткомісії сіли «за робочі місця».

– Ну що, салага, – розпочав «засідання» начпо, – колядуй чи що? Давай, давай, впєрьод!

Мені нічого не залишалося, почав колядувати, по куплету з трьох колядок.

– А що, нічого я антирадянського не чую, а Бог, та ми всі з Богом, – закусуючи перцівку, промовив начоргмобвідділу.

– Так, а сільраду як розганяв, що, від коляди розбіглися, штангіст? – хрумкаючи болгарським маринованим огірком, спитав замполіт навчального центру.

– Слюшай, какой сєльсовєт, он сам разбєжался калядоват. Там всє колядуют, сам відєл. Сматрі какой мічман маладєц, – кинувся підтримувати мене Вахтанг.

– Ладно, салага, бери оцю бумагу, пиши відповідь. Щоб на ранок була готова, – закінчив дискусію начальник політвідділу.

«Засідання» парткомісії закінчилося далеко за північ. А вранці я приніс проект відповіді. Начпо прочитав, скривився:

– Це хто так пише? Ти що, хочеш, щоб ще в політуправління флоту написали, що ми не вживаємо заходи партійного реагування? Напиши так, щоби навіть на твоїй Западенщині повірили, що ти після свого підлого вчинку мучишся, як Ісус Христос на хресті. Ясно, салага – бритий гусь?

Мені стало ясніше ясного дня. Я переписав листа.

– Оце справді по-партійному, як партія вчить, – хитро примружився шеф. – Можна і відправляти. Дивись мені, щоб та коляда була остання і... дуй на корабель, та гляди, салага, щоб служив Вітчизні натхненно.

Я довго не розумів, чому декан на всіх подальших сесіях, завбачивши мене, хитро усміхався і завжди запитував: «Ну що, мічман, ще рвеш якоря-кайдани?» Лише перед самим випускним вечором секретарка деканату розповіла, що декан перехопив і знищив листа з райкому партії з вимогою виключити мене з інституту.

Напевно, декан хотів, щоби я таки став лейтенантом флоту.

Мирослав МАМЧАК,
севастополець, капітан 1-го рангу запасу, військовий журналіст, письменник, дослідник історії Українського флоту.

«Крим.Реалії»

 ДО СВЯТА

БОГОЯВЛЕННЯ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

В цьому дні з'єднуються декілька аспектів, важливих для духовного життя кожної віруючої людини. В першу чергу, це те, що Бог явив Себе Сам, як Трійцю, засвідчивши, що Він є Єдиний, але в трьох Особах. По-друге, Господь особисто засвідчує синівство Ісуса Христа, що Він є Його Син Улюблений і що ми маємо слухати Його слова і виконувати їх, що Сам Отець Небесний послав Його до людей, щоб спасти їх.

Також в цей день відбувається освячення фізичної основи всього живого на землі – води. Тому що без води життєві процеси на землі практично неможливі. Людина, тварина, рослина, найдрібніші живі істоти – всі, так чи інакше, послуговуються водою, як хімічною сполукою, і тому справедливо її називають фізичною основою земного життя. І ось в церковних піснеспівах в цей день проголошується освячення «вод єства», тобто вся водна стихія освячується Ісусом Христом на свідчення того, що Він, як Спаситель, прийшов спасти не тільки саму людину, але все творіння – весь світ. Бо як все творіння земне через гріх Адамів почало страждати і мучитись і Сам Господь, коли виганяв його з Раю, промовив: «через гріх твій проклята земля», то таким чином через другого Адама – Ісуса Христа приходить благословення не тільки для людей, але і для усього світу – всієї природи. Саме тому ще в Старому Завіті було встановлено, що очищення кожної людини має відбуватися через воду. Якщо людина ставала духовно нечистою, то вона мала омитися і через цю дію очиститися. Очищення також відбувається через окроплення водою. Все це було прообразом хрещення.

– Спаситель, як Син Божий, не мав гріха і Йому не потрібно було очищення. Чому ж тоді і Він хрестився в річці Йордан?

– Хрещення Господа нашого Ісуса Христа – є прообразом хрещення для кожного з нас. Так, Йому не потрібно було христитися на відпущення гріхів, бо Він Сам ніякого гріха не вчинив. І тому Іоанн Хреститель дивується і говорить: «Господи, я повинен хреститися від Тебе, і чи Тобі йти до Мене?», а Спаситель відповідає: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю праведність».

Для нас хрещення – це друге народження. За словами Спасителя той, хто не народиться від води і Духа, той не може увійти в Царство Небесне. У самому чині таїнства хрещення, коли читаються молитви, то серед цих молитов згадується про те, що хрещення – це подоба смерті і воскресіння. Хрещення за канонами, за традиціями має відбуватися через занурення. В давнину це був повсюдний звичай, який зараз використовується менше. Це не означає, що через поливання чи окроплення водою таїнство хрещення не відбувається. Бо, власне, це є символом, а хрестить не вода, а Сам Господь Духом Своїм. Але саме занурення символізує – смерть. Коли людина повністю занурюється у воду, вона символічно помирає для цього світу, а коли знову виходить з води, вона оживає, воскресає для життя вічного.

– Цей день урочисто святкується Церквою. В чому особливе значення цього свята? Що означає прийняття таїнства хрещення для кожного з нас? Чому освячується вода?

– Хрещення омиває первородний гріх. Первородний гріх – це не наша спокута того гріха, який вчинив Адам, але та, можна сказати, спадкова гріховна хвороба – потенційна схильність до гріха, яка, подібно генетичним вадам, через нашу єдність з Адамом, передається від покоління до покоління. І не може від нечистого народитися чисте. І от цю вроджену схильність хрещення змиває. Закладається фундамент нового життя нової особистості. Коли людина охрещується, вона стає новою, чистою від гріха. І вже диявол не має над нею абсолютної влади, але тільки ту, яку людина сама дає йому. Ось чому цей день такий важливий для нас, християн.

Ми в цей день отримали одкровення про троїчність Божества, впевнилися через Боже одкровення в синівстві Ісуса Христа, в цей день освятилося єство вод, цей день поклав початок спасительній проповіді Господа нашого Ісуса Христа – тому цей день так урочисто святкується. В цей день освячується вода в джерелах, колодязях, якихось ємностях. І люди цю воду дуже шанують і зберігають. І те, що цей день дійсно благословенний, засвідчується чудом, яке повторюється вже сотні років. Ще в требнику Петра Могили, який жив в першій половині XVII століття, ми знаходимо описи тих чудес, які відбувалися з йорданською чи хрещенською водою. Вона залишається, незалежно від того де набрана, з добрими властивостями дуже тривалий час. Є випадки, коли така вода зберігається і п'ять, і вісім, і навіть 10 років. Це також залежить від способу духовного життя, яке ведуть люди в тому домі чи в тій родині, де ця вода зберігається. І тому в цей день люди приходять набрати води, щоби освятитися нею, покропити своє житло, зберегти цю воду до наступного Водохреща. Є багато тих, хто навіть омиваються в цей день у водоймищах. І я знаю з досвіду своїх знайомих, що це не викликає ніяких захворювань, навіть при тому, що люди не мають якоїсь особливої підготовки загартування, а просто саме в цей день у них виникає бажання омитися у хрещенській воді. Вони не відчувають не тільки ніякого погіршення здоров`я, а навпаки його покращення.

Свято Водохреща завершує цикл свят – святих днів або свяок, які починаються від Різдва. Це не випадково, тому що в давнину ці два свята – свято народження Ісуса Христа і свято Богоявлення, хрещення Спасителя в річці Йордан відзначалися в один день під назвою Феофанія (Богоявлення). Але вже в ті давні часи, через те, що з`явилися єретики, які проповідували, що Ісус Христос народився як звичайна людина, а Божество на Нього зійшло під час хрещення, було вирішено ці два свята розділити в часі. Святкування Різдва було перенесено на 25 грудня за старим стилем, а святкування Феофанії (Богоявлення) залишилося 6-го січня за старим стилем, як воно святкується і зараз. Наприклад, Вірменська Церква, яка після Третього Вселенського Собору є самостійною, але зберігає дуже давні традиції і звичаї, не святкує ці окремих свята. Тому і чини Богослужіння дуже подібні у свято Різдва і Богоявлення, і весь цей час вважається днями святими.

Ми вшановуємо ці дні як такі, які наближають нас до Бога, нагадуючи нам про наші християнські обов'язки. Після їх завершення ми з нетерпінням чекаємо часу, коли знову через рік в наші домівки прийде радість свята Різдва, свята святого Василія, радість свята Богоявлення.

cerkva.info

 ПАМ'ЯТІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

«Здобудеш Українську державу
Або згинеш в боротьбі за неї.»
(Декалог українського націоналіста)

ТАВРО

Народе мій, я гордий, що з тобою
Бандерівцем наречений Москвою,
Що це тавро розпечене в огні
На серці припечатане мені.

Пекельний змій заповз до мене в хату
І ми себе не в змозі захищати,
Бо розлютиться, ніби люципер…
Що ж бракне між гетьманами бандер!

Бандеро, встань і поведи, Степане,
Нас крізь вогонь, донецькими степами,
Своїх дітей на лігво сатани,
Бо гинуть марно зраджені сини!

Щодня в жалобній хустці Батьківщина,
Оплакує Героїв України,
Москва ж не вірить в сльози,
Тільки в кров…
Бандера же загинув за любов.

Коли чоло поставив цьому змію
За віру, за Любов та за Надію,
Що скинемо московскеє ярмо
І в хаті у своїй заживемо.

Почуймо же слова його і славу:
«Здобудеш українськую державу,
Народе, або згинеш в боротьбі
Це від Бандери заповіт тобі!»

Володимир ПЕТРАНЮК
19 грудня 2014 року

 ПОДІЯ

Діти – Україні

Українські діти фантастично творчі й вигадливі! Саме таке враження складається від перегляду тих маленьких подарунків-іграшок, які вони виготовили своїми руками та прислали з усіх куточків України в столицю, щоб прикрасити ними Софійський майдан, де розташувалась цього року головна ялинка країни. І це не просто ялинкові прикраси: насправді це втілення в матеріалі дитячих мрій…про мирне спокійне життя, щасливих дітей-ангелів і таких же щасливих друзів дитинства: пташечок, їжачків, кішечок, собачок, ягняток, кізок, лошаток… А ще про чарівних фей, які зроблять навколишній світ красивим і добрим… Радіє серце й теплішає на душі в ці зимові дні, коли розглядаєш подаруночки, милуючись цими дитячими посланнями-мріями до своєї Батьківщини. Так хочеться, щоб вона їх почула…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

 ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТ

«СВЯТІ БОРИС І ГЛІБ У НАЦІОНАЛЬНІЙ КУЛЬТУРІ ТА СУСПІЛЬНІЙ ДУМЦІ: Досвід 1000-річної присутності в українській історії»

Інститут літератури імені Т.Г.Шевченка НАН України, Колегія Патріярха Мстислава і Харківський літературний музей проводять у Харкові 16–17 жовтня 2015 р. міжнародну наукову конференцію.

1000-річний ювілей упокоєння блаженних князів-страстотерпців Бориса і Гліба є нагодою для глибокого аналізу багатогранної присутності обох святих в українській історії. Богослов відкриває цю присутність у поступовому розкритті провіденційного сенсу жертовної смерті задля запобігання чварам. Історик знаходить щедрий матеріал для вивчення обставин загибелі князів, формування й розвитку їхнього культу. Літературознавець одержує десятки агіографічних, гімнографічних, літописних, проповідницьких текстів, персонажами яких є обидва сини великого князя Володимира, загиблі 1015 р. Для мистецтвознавця ікони святих, зведені на їхню честь храми, церковні співи на вшанування святих уприявнюють багату традицію художньої інтерпретації мученицького подвигу Бориса і Гліба.

Міждисциплінанарний характер наукової конференції відкриває перспективу спільної дискусії над духовними, історико-культурними, суспільними, мистецькими вимірами тисячолітнього досвіду шанування святих Бориса і Гліба, місцем його в національній пам'яті, в формуванні новочасної української ментальності.

Запрошуємо до участі в конференції літературознавців, істориків, богословів, філософів, мистецтвознавців, культурологів.

Заяву на участь у конференції просимо надіслати до 15 травня 2015 р. на подану нижче адресу. Просимо вказати тему доповіді, ім'я та прізвище доповідача, вчене звання і вчений ступінь, місце роботи й посаду, адресу, на яку можна надіслати запрошення (поштову й електронну), контактний телефон. Оргкомітет залишає за собою право відхиляти заяви, що не відповідають загальній тематиці конференції.

Участь у конференції безкоштовна (організаційний внесок не стягується). Оргкомітет сприятиме поселенню учасників у готелях і гостелах Харкова (житло й транспортні витрати коштом учасників). Передбачається публікація наукового збірника за матеріалами конференції.

Робочі мови конференції: українська, англійська.

Поштова адреса: Колегія Патріярха Мстислава, Полтавський шлях, 44, Харків, 61052 Ukraine.

Електронна адреса: mstyslav.college@i.ua

Оргкомітет

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9